

Ett kyskhetsbälte av trötthet!

Åsa Nilsson. **Kyskhetsbältet**. 303 sidor. Stockholm: Bokförlaget Forum, 2000. Pris ca 292 kr. ISBN 91-37-11629-0.

Recensent: professor Lars Erik Böttiger, Saltsjö-Boo.

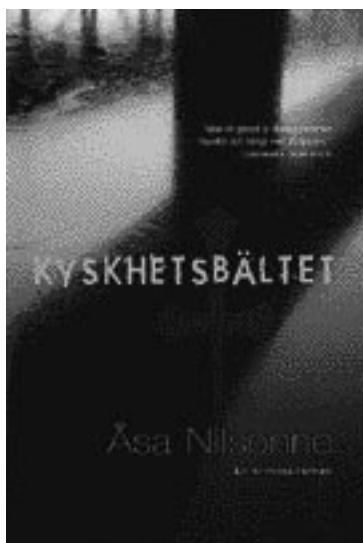
Nu är hon här igen, Monika Pedersen i Åsa Nilssonens nya deckare »Kyskhetsbältet», den kvinnliga polisinspektören som hellre ville kallas kriminalkommissarie – hon hade blivit omklassificerad utan att bli tillfrågad. Under några iskalla decemberdagar alldeles före jul, med själva den dramatiska finalen på »dan före dan före dopparedan», försöker hon och hennes poliskollegor lösa mordet på den 60-åriga skådespelerskan Lottie Hagman, som hittats mördad i en utomhustrappa på Kungsholmen. Men arbetet går trögt, som nedkyllt, stämningen inom polisen är låg och sjunkande. Man utsätts hela tiden för nya indragningar och utredningar om effektivisering.

Stämningen är låg också på Västra sjukhuset, där en, från början anonym, läkare erkänner att han skrivit ut betablockerare till en man som tagit Viagra och därefter avlidit i hjärtinfarkt: »Han dog för att jag inte hunnit läsa det jag måste.» Och där sjuksköterskorna säger »att deras arbete är värre än ett kyskhetsbälte. Man måste ju ha ork kvar till det privata när man är ung.» Och Cilla, ogift, 40-årig läkare på klinisk fysiologi erkänner: »Jag tycker ibland att det känns som att springa på kanten av en ravin och veta att man snart kommer att snubbla. Det blir så att man nästan önskar att det ska hända så att man äntligen får lite ro.»

Angeläget budskap

Åsa Nilssonens nya deckare har ett klart budskap, ett viktigt budskap vid sidan av mordgåtan – vi lever i en tid och i en politisk organisation som envist fortsätter att göra neddragningar och skär effektiviseringar, hela tiden utan att fråga personalen, det må nu vara inom polisen eller sjukvården, vad de skulle vilja ha för organisation. Både poliser och sjukvårdspersonal släpar sig till arbetet utan att ha tid att ta hand om sig själva.

Men tro inte att detta budskap mins-

kar spänningen i den mordutredning som Monika Pedersen kastas in i, tillsagd att mot sin vilja samarbeta med en ny man på kriminalen, den irakiske, välskräddade kollegan Idriss Al-Khahili. Monika har en granne som är invandrare från Etiopien, och mordoffret har en måg som är marockan och heter Kassem – det blir många tillfällen att berätta om invandrarnas svårigheter att anpassa sig till livet i Sverige – och svenskarnas svårigheter att på ett naturligt sätt möta dem och samarbeta med dem.

Samhällsdebatt flätas samman med en spännande intrig

Och mot bakgrund av det politiska budskapet och invandrarfrågorna fortsätter mordutredningen, länge utan att man alls tycks komma framåt. Lotties gamla älskare dyker upp. Lotties inneboende har många hemligheter. I Lotties familj finns konflikter, till och med gamla mordhot, och Lottie själv avslöjar »sanningar» i sin show – många anledningar till dödligt våld – men räcker det?

Hundarna då? Alla som Monika Pedersen möter under arbetets gång tycks ha hund. Ja, hon blir själv ombedd att gå till ett möte, som handlar om hundmat. Idriss visar sig ha god hand med hundar och kan för Monika demonstrera hur man kan vinna en hunds förtroende och få honom att följa kommandon. Själva är Åsa Nilsson fotografierad med hund på omslagets insida! Kan hundarna spela någon roll?

Monika – och hennes storvuxna chef Daga Eriksson vid våldshotellen – blir allt mer deprimerade och irriterade, och

Daga leder utredningen in på ett främlingsfientligt villospår. När Monika motvilligt går på polisens julfest finner hon ett meddelande på sin telefonsvarare och inser plötsligt att hon har svaret på de klassiska frågorna »vem?», »hur?» och »varför?», hon lämnar festen – mot sin chefs uttalade förbud – för att söka mördaren, ger sig ensam ut i det hala väglaget i den mörka vinternatten. Nej, nu berättar jag inte mer. Jag har givit er en lång rad bakgrundsfaktorer och pekat på många tänkbare motiv för mord. Går jag längre i min berättelse, tar jag bort spänningen för er, kära läsare.

Trovärdig deckare med insikt i mänskligt psyke

Åsa Nilsson har lyckats igen. Hon har skrivit en spännande och trovärdig deckare med en dramatisk final. Hon delar igenom hela boken med sig av sina djupa kunskaper i det mänskliga psykets irrgångar. De båda föregående böckerna, »Tunnare än blod» (1991) och »I det tysta» (1992) var mera direkt på sak, här använder hon ett större format och får bättre möjligheter att teckna de medverkandes personligheter.

Sveriges deckardrottning!

På årets bokmessa fick Åsa Nilsson för »Kyskhetsbältet» motta Poloni-pri-set, som tidskriften Jury delar ut till »lovande kvinnlig deckarförfattare». När jag anmälde hennes förra bok skrev jag att hon var på väg att bli deckardrottning, men ännu fick nöja sig med titeln kronprinsessa. Nu är hon inte längre »lovande» kvinnlig deckarförfattare, inte »kronprinsessa» utan just »deckardrottning!» Att det sedan på den internationella marknaden är inflation i deckardrottningar kan ju Åsa Nilsson inte hjälpa. Vi får glädja oss åt att ha en svensk deckardrottning och vänta på hennes nästa bok. Vi hoppas bara att vi inte behöver vänta lika länge som på »Kyskhetsbältet». Men den som väntar på något gott ...!

PS. Kan någon ge mig ett bra svar på frågan varför kvinnor är så duktiga på att skriva kriminalromaner? Jag sände frågan en gång till Dagmar Lange alias Maria Lang – men fick inget svar! •